

Over Renee

Nania keek haar ogen uit. Achter Lynn haar bureau, als behang aangebracht, pronkte een meters brede afbeelding van een stad bij nacht. Een immens grote stad, torenhoge flats, een wirwar van straten, fel verlichte ramen, bomen als donkere vlekken en een eenzame wandelaar op het natte trottoir, die net onder een lantaarnpaal door liep.

- Vind je het mooi? vroeg Lynn geamuseerd.

- Wat... merkwaardig, zei Nania.

- Merkwaardig?

Lynn keek met hernieuwde belangstelling naar de print die ze eergisteren zelf had aangebracht. Ze gaf niet graag veel geld uit aan zoiets als fotobehang, maar deze afbeelding was het wel waard.

- Nee, zei ze, merkwaardig vind ik het niet. Het is een stad bij nacht. Daarom is het donker en zie je er bijna niemand. Wat is er vreemd aan, Nania?

Langzaam wikkeldde Nania de das van haar hals. Ze legde hem over een stoelleuning en trok haar mantel uit.

- Kom maar, zei Lynn en ze nam haar jas over om hem weg te hangen in de gang.

- Vind je het misschien te groot? vroeg ze in de gang.

- Nee, dat is best mooi, zei Nania.

- Niet te groot?

- Nee, zei Nania luider, groot is mooi. Ik hou wel van grote plaatjes.

- Dus, zei Lynn, toen ze de huiskamer weer binnenkwam, je vindt hem niet te groot?

- Ik begrijp alleen niet waarom je voor zo'n foto hebt gekozen, terwijl het zo duur is. Het is toch duur?

- O ja, heel duur. Wat voor afbeelding zou jij dan kiezen?

- Nou, iets moois. Een park, misschien. Of een zonsondergang.

- Ha, zei Lynn triomfantelijk, net zo duur! Het park was zelfs duurder, als ik het me goed herinner.

Het zal 'm wel in de kleuren zitten. Ik heb alleen gekleurde lichtjes.

- Heeft Renee het al gezien?

- Nee, nog niet. Die is vast opgelucht. Ze dacht dat ik een meer met dode vissen zou kiezen, die op het oppervlak drijven.

- Bestaan die dan?

- Natuurlijk bestaan die. In het voormalige Oostblok sterft het er van. Maar ga zitten, meisje. Neem een stoel.

Nania keek even om zich heen en ging toen aan de eettafel zitten.

- Je bent bij Renee geweest, hoorde ik.

- Ja, zei Nania, dat klopt. Het was heel gezellig.

- Ga je vaak naar Renee?

- Nee, zei Nania, niet zo. Misschien iets meer dan naar jou.

- Dan moet je beslist vaker gaan. Renee is dol op je.

- Ze is lief.

- Dat is ze zeker. Het romantische type, hè?

- Ben jij niet romantisch, Lynn?

- Ikke? Och, als het zo uitkomt. Het is niet dat ik het mezelf verboden heb. Overigens, wil je iets drinken?

- Ik wacht nog even. Ga je ook zitten?

Lynn trok de stoel met de das over de rugleuning naar achteren en ging tegenover Nania zitten.

- Had je zomaar opeens zin om mij op te zoeken?

- Ja, eigenlijk wel. Ik verveelde me een beetje.

- Leuk. Misschien kunnen we dadelijk een film kijken. Moet je trouwens niet werken?

- Nee, zei Nania, ik heb voorlopig wel genoeg verdiend.

- Goed zo, zei Lynn. Dat hoor ik graag.

Ze keek Nania met een uitgestreken gezicht aan.

- Renee, gokte Nania, heeft je over ons gesprek verteld.
 - Ze heeft mij verteld, glimlachte Lynn, dat jullie een fijn gesprek hebben gehad. Dat kan hier ook, een fijn gesprek hebben.
 - Ja, natuurlijk.
 - Zo kunnen we het bijvoorbeeld over Renee hebben. Over die bleekblauwe killerogen van haar.
 - Ze heeft helemaal geen killerogen! zei Nania verbaasd.
 - Niet? O, dan heb ik het verkeerd onthouden. Wie heeft hier dan killerogen? Ik, misschien?
 - Nee, jij ook niet, zei Nania. Daar heeft Renee het helemaal niet over gehad.
 - Ze is anders een harde, die Renee.
 - Renee?!
 - Nou en of. Zo weet ik nog goed hoe ze onderhandelde met een oud vrouwtje dat uit bittere armoede honing verkocht. Ze heeft haar zelfs een pot honing afgetroggeld.
 - Maar...
- Nania zweeg plotseling. Ze keek even naar buiten, waar niets te zien viel, en zei toen:
- Je bent niet van plan om een serieus gesprek te voeren.
 - Nee, zei Lynn, ik wil een gezellige avond hebben. Waarom dat gesnuffel, Nania?
 - Ik snuffel niet. Ik vroeg me alleen af, of ik jullie echt goed ken.
 - En, ken je mij? Heeft Renee je vermoedens bevestigd?
 - Zo ongeveer. Ze beweert wel dat je gevoeliger bent dan je jezelf voordoet.
 - Dat is ook zo, zei Lynn. Ik ben heel gevoelig. Je mag me niet kwetsen, anders doe ik de hele nacht geen oog dicht.
 - Ze zei ook, dat je last hebt van eenzaamheid.
- Lynn schudde bedroefd haar hoofd.
- Betrapt, zei ze.
 - Wat is dat dan voor eenzaamheid? Volgens Renee is het geen normale eenzaamheid.
 - Nee, normaal niet. Anders ook niet, trouwens.
- Nania wachtte vergeefs op verdere uitleg.
- We kunnen ook naar een film kijken, zuchtte ze toen.
 - Om half negen komt een leuke, zei Lynn. Of hou jij van voetballen? Dan zet ik hem op kanaal zes.
 - Wat is dat toch met dat voetballen? Renee stelde me precies dezelfde vraag.
 - Renee wilde waarschijnlijk een voetbalwedstrijd zien. Het seizoen is weer begonnen en ze is dol op voetballen.
 - Shit, ik heb nee gezegd. Zou ze dat erg vinden?
 - Valt wel mee. Ze zal je niet onterven.
- Nania keek naar haar handen, die ze op het tafelblad liet rusten.
- Ik ben een stomme trut, zei ze. Jij hebt helemaal geen zin om over Renee te praten en Renee wilde mij alleen maar een plezier doen, anders had ze over jou ook haar mond gehouden.
 - Die slimme vriendin van me begreep al gauw dat je je verwonderde over onze vriendschap, vanwege onze karakters. Maar volgens haar trok je wel de juiste conclusie. Je zei dat zij en ik als vriendinnen met elkaar omgaan. Als echte hartsvriendinnen.
- Nania knikte langzaam.
- Je zag het goed, zei Lynn, ook al beseftte je het zelf niet. Het doet er niet toe hoe Renee werkelijk is, of hoe ik ben. Het gaat er om hoe wij met elkaar omgaan, wat we voor elkaar betekenen. Dat is belangrijk, niet of Lynn een slang is, of Renee een sentimentele dweil. Een vriendin neem je zoals ze is. Je houdt ze niet steeds tegen het licht om te zien of er een vlekje op zit.
 - Ik snap het, zei Nania. Hou er maar over op, ik ben gewoon een kletsmeike.
 - Integendeel. Er zit meer in jou, dan je zelf beseft.
 - Ja, zei ze instemmend, zo leer ik wel snel bij. Zet de TV maar aan, Lynn. Dan gaan we gezellig samen voetballen kijken.
 - Ehhh... Daarom zei ik... Dat hoeft niet echt.
 - Nee, die fout maak ik geen tweede keer. Zet maar op. We gaan er een fijne avond van maken.
 - Tja... Eens kijken... Welke zender was het ook alweer?